

*üres szobába
siüt be a nap és nem vagy
nem vagyok sehol*

*rozsdás vaskapu
kinyitva áll szárnyait
benőtte a fű*

*az ösvény fák és
bokrok közt kanyargott majd
eltűnt hirtelen*

VILLÁNYI LÁSZLÓ

zavarta volna

*Volt, aki névtáblát gondolt nemlétező otthona
ajtájára. Évek óta élek itt, érkezésed után egyre
otthonosabban, de mindeddig nem éreztem,
hogy az ajtót zavarta volna üressége. Nyilván
erre várt: nevem mellé íródhasson hitvesem neve.*

oltsa el

*Soha ne teljen meg haraggal szobánk. Ingerült
szavam, kézmozdulatom: milyen szégyenletes,
amikor megbántalak valamiféle sérelem okán.
„Aki lelkében a sértések emlékéhez ragaszkodik,
az hasonló ahhoz az emberhez, aki a tüzet
a szérűbe rejti”, súgja Evagriosz, s folytatom:
A haragvás tüzét mindig oltsa el a szeretet folyója.*